

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ παρελθούσα ἐβδομάς δύναται ν' ἀποκληθῇ ἐβδομάς τοῦ αἵματος. Ἀπὸ τῆς Δευτέρας ὅτε ἔπασεν εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεῶς ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀρτόζη μέχρι τοῦ Σαββάτου ὅτε ἔπασον ἐν Παλαμῶ τῆς Θεσσαλίας αἱ κεφαλαὶ πέντε ἐτέρων κακούργων, ἡ πρωτεύουσα δὲν ἔπαυσε νὰ βλέπῃ φρικώδη αἱματηρὰ θεάματα, εἴτε ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, εἴτε διὰ τῶν περιγραφῶν τῶν ἐφημερίδων. Ἄλλο τι δὲν ἔβλεπε κανεὶς εἰμὴ μορφὰς κακούργων, δημίων, κεφαλὰς κεκομμένας, περιγραφὰς τῆς λαιμοτόμου, τοσαύτη δὲ νευρική ἐξαψὶς καὶ ταραχὴ ἐπῆλθεν ἐνεκα τούτου εἰς τὸν κοινωνικὸν ἡμῶν ὀργανισμόν, ὥστε κανενὸς τὸ κεφάλι δὲν εἶνε εἰς τὴν θέσιν του.

*

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρουν τόση σφαγὴ καὶ αἱματοχυσία, ἔχομεν καὶ τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες κόπτονται, ποῖα νὰ προφθάσῃ πρότερον νὰ δημοσιεύσῃ τερατώδεις περιγραφὰς καὶ συνεντεύξεις καὶ εἰκόνας κακούργων!

*

Τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων, κατήντησε μάλιστα καθ' ὑπερβολὴν σκανδαλώδες. Ἐγεννήθη τοιαύτη ἐπιφοβὸς ἀμιλλα μεταξὺ δύο ἐφημερίδων ἰδίως, ὥστε ἂν δὲν ἐπέμβῃ ἐγκαίρως ἡ Ἱερὰ σύνοδος εἶνε φόβος μὴ ἐπικρατήσῃ πάλιν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας ἀπείσιος περίοδος *Εἰκονομαχίας*.

*

Καὶ τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ἀρτόζη καὶ αἱ ἀποκαλύψεις καὶ τὰ θρυλληθέντα μυστήρια καὶ αἱ διαδόσεις περὶ τῶν σχέσεων τοῦ ἐγκλήματος δι' ὃ κατεδικάσθη ἐκεῖνος μετ' ἄλλων ἐγκλημάτων;

Ἦσυχάσατε, πολῖται, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος ἐπαγρυπνεῖ. Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ἀρτόζη θὰ μείνῃ πάντοτε ὑπὸ μνήμα.

*

Αἱ ἐκτελέσεις εἶχον τὰ περίεργα ἐπεισόδια των. Οὕτως ἡ λαιμοτόμος ὁμοῦ μετὰ τὰς κεφαλὰς τῶν κακούργων ἔκοψε θανασίμως καὶ τὴν περὶ ἀγνότητος φήμην τοῦ πρωθυπουργοῦ, διότι ὁ εἰς Λαύριον κατατομηθεὶς Κοτρῶνης ἐδήλωσεν ἀπὸ τοῦ ἱκνιώματος ὅτι ὁ Τρικούπης ἀγαπᾷ τὰς *Γαλλίδες*!

Τί ἀμικρταίς *Κοτρωνέικαις* εἶνε πάλιν αὐταί, κύριε πρωθυπουργέ;

*

Ὡς νὰ μὴ ἤρουν τὰ τραγικὰ γεγονότα τῶν πονηρῶν ἡμερῶν τὰς ὁποίας διερχόμεθα καὶ καθ' ἃς κινδυνεύομεν ὅλοι νὰ κατατομηθῶμεν, ὡς νὰ μὴ ἤρουν αἱ τραγικώτεραι συνεντεύξεις μετὰ τῶν καταδίκων καὶ αἱ ἀπαίσια δημοσιεύσεις τῶν εἰκόνων των, ἔχομεν καὶ τοὺς θιασάρχας τῶν ἐλληνικῶν θεάτρων. Ἡ διάσημος δίκη καὶ οἱ Ἀρτοαὶ εἶνε τὰ ἐσπερινὰ θεάματα τοῦ εὐγενοῦς κοινοῦ τῆς Πρωτεύουσας, ἐνῶ τὰ πρωινὰ εἶνε ἡ κατατόμησις τοῦ Ἀρτόζη καὶ τοῦ Κοτρῶνη, μέχρις οὗ τοῦλάχιστον δραματοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἢ ὑπὸ τινος θιασάρχου τῶν παρλισιῶν μιμικῶν θιάσων. Οἱ γείτονες Πειραιεῖς ἀποφεύγοντες τὸ αἷμα προτιμῶσι νὰ βλέπωσι τοὺς δισχιλίους παράφροντας τῆς Ἀγίας Μαργαρίτης. Ἀλλὰ τοῦτο τοῦλάχιστον εἶνε δικαιολογημένον ἀφοῦ μετὰ τινος ἡμέρας πρᾶδίδεται εἰς κοινὴν χρῆσιν τὸ φιλάνθρωπικόν τοῦ Δημοκρίτου καθίδρυμα.

Ἄστος

ΑΛΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΑΙΜΑΤΗΡΑ

Ἐπικατάρκτοι αἱ ἐφημερίδες! ἐπικατάρκτος ὁ τύπος! ἐπικατάρκτος ὁ Γουτεμβέργιος, ὅστις τὸν ἐφεῦρεν! Κατήντησα μανιακὸς τὰς ἡμέρας ταύτας. Δὲν ἔμπορῶ ν' ἀναγνώσω ἐφημερίδα, χωρὶς ν' ἀνεύρω κατατομήσεις καταδίκων, εἰκόνας καταδίκων, συνεντεύξεις μετὰ δημίων, περιγραφὰς κεφαλῶν ἀποτεταμημένων, ἱστορίας τῆς λαιμητόμου καὶ ἄλλα πράγματα φρικώδη καὶ ἀποτρόπαια. Τὸ λογικόν μου ἐταράχθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε βλέπω αἰωνίως ἐμπρός μου πτώματα ἀκέφαλα, ὡς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Νομίζω ὅτι βλέπω πανταχοῦ αἷμα· ὅλα τὰ βλέπω κόκκινα. Ἀπῆντησα καθ' ἑδὼν τὸν κ. Σωτηρόπουλον καὶ μοὶ ἐφάνη καὶ αὐτὸς κόκκινος!

Χθὲς τὴν νύκτα ἡ ἀλλοφροσύνη μου δὲν εἶχεν ὄρεα. Περιχρόμην ἐξω φρενῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου καὶ ἐφώνεζα:

— Αἷμα! αἷμα! θέλω νὰ πῶ αἷμα!

— Ἀμέσως! ἤκούσθη φωνὴ τις γλυκεῖα.

Ἐσταμάτησα ἐμβρόντητος, ὅτε μετ' ὀλίγον εἶδον προσερχομένην παιδίσκην φέρουσαν ποτήριον, ὕπερ κατ' εὐτυχίαν περιεῖχεν ὄχι αἷμα ἀλλὰ διαυγὲς καὶ ψυχρότατον ὕδωρ ἐκ τῆς κρήνης. Ἡ παιδίσκη ὑπηρετρία ξένης οἰκογενείας κατοικοῦσης εἰς τὸ ἄνω πάτωμα ἐκαλεῖτο Ἑμμα.

Τὸ ὕδωρ κατηύνασεν ὁπωσοῦν τὴν ἐξαψὶν μου καὶ τοῦτο μετέωφελήσεν ἐπαισθητῶς. Εἶχον φιλονεικήσει ἀπὸ πρωῒας μετὰ τὴν υἱοκιδέσποινά μου περὶ τοῦ κατηραμένου ἐνοικίου, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ καθυστερῶ πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου. Ἡ νευρική μου ἐξαψὶς μετεἶχε κάμει ν' αὐθαδιάσω πρὸς αὐτήν, ἐκείνη δὲ ὀργισθεῖσα μετέπειλησεν ὅτι «θὰ φέρῃ κανένα κλητῆρα νὰ μοῦ κόψῃ τὸν βῆχα!»

Καὶ εἶχον τῷ ὄντι βῆχα καὶ ἔπασχαν ἀπὸ πόνου τοῦ λαιμοῦ, ἀλλ' ἐπρωτίμων νὰ ὑφίσταμαι τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας παρὰ νὰ υποβληθῶ εἰς θεραπείαν. Φαντάσθητε, ἂν ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν τοῦ κλητῆρος ἡ τοῦ ἱκτροῦ ἡ ἰδέα νὰ μοῦ κόψουν τὸ βῆχα... μετὰ τὴν λαιμοτόμον.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε: Φοβεῖσαι τόσον τὴν λαιμοτόμον;

Ἐχω τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσω ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ: Ναί!

Πρὸ τριακονταετίας ὁ μακαρίτης θεὸς μου, ὅστις ἦτο ἀξιολόγος ἄνθρωπος καὶ ἐπὶ πλέον φίλος στενὸς τοῦ ἐπίσης ἀξιολόγου κ. Ζαχαρίου Παραδαρμένου συνείθιζε νὰ μοὶ λέγῃ τακτικῶς ὁσάκις ἐμάνθανε κανέν μου κατόρθωμα ἐξόχου ἀταξίας!

— Μωρὲ παιδί μου, δὲν ἔχεις καθόλου κεφάλι!

Καὶ προσέθετε μετὰ μελαγχολικὴν φιλοσοφίαν.

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ὅσαι δὲν ἔχουν κεφάλι ἔμπορεῖ νὰ καταντήσουν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν λαιμοτόμον!

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην τοῦ σεβαστοῦ θεοῦ μου πολλάκις ἀνελογίσθην μετὰ φρίκης εἰς τὸν κατόπιν βίον· καὶ σήμερον ἀκόμη ὅτε ἡ φοβερὰ μηχανὴ περιδεύει τὴν ἀναλογίζομαι. Τῷ ὄντι συλλογίσθητε τί θὰ ἐγινόμην ἂν ποτε καταδικάζομην νὰ κατατομηθῶ ἐνῶ δὲν ἔχω κεφάλι!... Τί θὰ μοῦ ἔκοπτον τότε;..

* *

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα κοιμώμενος εἶδα ὄνειρα φρικτά. Ἐβλεπον ὅτι ἐκάπνιζα διαρκῶς μετὰ τὴν καπνοσύριγγα τοῦ Ἀρτόζη τὴν ἐκτεθειμένην εἰς τὸ γραφεῖον τῆς *Καθημερινῆς*, ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ πυχυσάρχου φίλου Μ. τῆς *Ἀκροπόλεως* ἀπεκόπτετο ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Κοτρῶνη μετ' οὐ διηλθε θερραλέως καὶ φιλοσοφικῶς τὴν τελευταίαν νύκτα ὡς ὁ Φαίδων μετὰ τὸν Σωκράτη, ἐξουδεύσας γενναιοφρόνως εἰς